

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ο ΠΕΤΡΑΚΗΣ

Πατέρας και σπαρενός.

Ο Πετράκης, όμως έσχολας από τὸ Λύκειο, έγύρισε ίσα στὸ σπίτι, ἀφιετεὶς τὰ βιθία του στὸ τραπέζι κ' ἐκύτταξε τὸ ρολόι του τοῖχου. Πέντε ή δρα. "Ἐπρεπε νὰ δειλινήτῃ καὶ κανένας δὲν ἡταν ἔκει νὰ τὸν περιποιηθῇ. Οὐτε τοῦ εἶχαν φυλάξῃ τίποτα, λίγο γλυκό, κανένα φρούτο... Ο Πετράκης δὲν ἀπόρησε πολὺ γι' αὐτό ήταν, φαίνεται, συνειθισμένος. "Ἐπειδὴ δύως πεινοῦσε, ἐπῆρε μόνος του τὸ καρβέλι κ' ἐτοιμάσθηκε νὰ κόψῃ μιὰ φέτα.

Ἄλλα τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούσεις βήματα στὴ σκάλα. "Ἀνέβαινε ὁ πατριός του. Τρομαγμένος, ὁ μικρὸς ἀφίεται τὸ φωμὶ καὶ τὸ μαχαλί, ἐτρέξει στὸ τραπέζι, ὃπου ἡταν τὰ βιθία του κ' ἐκτυφεῖ ἐπάνω εἰς τὴν πλάκα του.

— Πέρρο, δὲν ἔγύρισε ἀκόμα η μητέρα σου; ρώτησε ὁ πατριός με τραχεῖα φωνῇ.

— "Οχι, ἀκόμα. Η μαμά ἐπει στὴ Ροζίνα πᾶς θάργησε, καὶ πῆρε μαζί της καὶ τὸν Ρίκετο.

Ο πατριός ἔστρεψε πρὸς τὸ παιδί ξανθαῖς πρόσωπο θυμωμένο.

— "Ἐτσι μιλοῦν; τοῦ ωγανάξε. "Ἐτσι λένε ξερά - ξερά «δχι»; Μου φαίνεται, πῶς μποροῦσες νὰ πῆς «δχι, μπαμπά, ἀκόμα...»

— Μὲ συγχωρῆτε... ἀρχισε νὰ λένε ὁ μικρὸς.

Ἄλλα τὸν πῆρε τὸ παράπονο καὶ σώπασε. Μὰ ἐπανάστασις ἔβραξε μέσα του, Ευαλλογίζετο:

— "Οχι! ποτὲ δὲν θὰ σὲ πῶ μπαμπᾶ, ἀροῦ ἔγω ἔχω μπαμπᾶ δικό μου, ἀληθινό, ποῦ μ' ἀγαποῦσε, μὲ χάιδευε, μὲ φιλοῦσε... "Ω, τὸ βράδυ σὰν γύριε!. Τὶ παιχνίδια, τὶ γέλια ἐκάναμε οἱ δύο μας!. Οι γέιτονές μας ἐθύμωναν καὶ μᾶς κτυποῦσαν τὸ ταβάνι ἢ τὸν τοῖχο— Τάνι! τάνι! συχάστε πιά!

Κ' ἐνῷ μὲ τὰ δακρυσμένα του μάτια βλέπει νὰ χρεσίουν εἰς τὴν πλάκα τὰ φηρά ποὺ γράφει, ὁ Πετράκης ἔκανει μάτια τὰ παληγά περασμένα. "Ω, τί ωραίο, τὶ τρυφερό, τὶ εύτυχισμένο ποῦ ήταν τὸ σπίτι, στὴν ἀρχή, τότε ποὺ προτογώρισε τὸν κόσμο! Αλλὰ ἐπειτα ἡ ἀρμο-

"Ἐτρωγαν φαιδρότατα, σὰν δύο φίλοι..." (Σελ. 216, σ. γ.)

ριο, δόξα σοι ὁ Θεός, σάφινει στὴ μητέρα σου. "Άλλι" αὐτὸς δὲν θὰ σ' ἐμποδίζῃ νὰ βλέπῃς κάπου - κάπου καὶ τὸν πατέρα σου.

— Άπο τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Παύλος Μπερώ πήγαινε ταχτικὰ κι' ἔπαιρνε τὸν Πετράκη. "Ο μικρὸς εἶχε τότε πανηγύρι" γιατὶ μὲ κανένα δὲν ἡταν εύτυχεστερος παρὰ μὲ τὸν πατέρα του. Κατοικοῦσαν εἰς τὴ Χάρη, Συγκά, χεροπισμένοι, πήγαιναν εἰς τὴν προκυμαία. "Η μεγάλη κίνησις ἐκείνου τοῦ λιμένος, τὰ πλοῖα ποὺ μπαίνουν ακατάπαυστα,

τὰλλα ποὺ φόρτωναν ἐμπορεύματα, τὰλλα ποὺ ἔπαιρναν κάρβουνα, τοὺς διασκέδαζαν πολὺ καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν γιο. "Ωρες ἐστέκοντα καὶ τὰ κύτταζαν. Καὶ ποτὲ ἔβλεπαν νὰ μπαίνῃ στὸ λιμένα ἡ νὰ φεύγῃ κανένα υπερωκεάνειο, ἀληθινὴ πλωτὴ πόλι, ποὺ μιὰ φορὰ μάλιστα ἀνέβηκαν ἐπάνω καὶ τὴν εἶδαν ἀπὸ κοντά.

Τὸ καλοκαίρι, ὀλλες διασκεδάσεις. "Έκαναν ἐκδρομὲς στὰ περίχωρα τῆς Χάρης, πήγαιναν στὸ Επερό, στὸ Σαΐν-Ζουέν, στὴν Ταγκαρβίλη. Πατέρας καὶ γιος περιούσαν τὴν ἡμέρα τους στὴν ἔξοχη, στοὺς πράσινους κάμπους, στὰνθισμένα λειβάδια, γεμάτα μαργαρίτες καὶ παπαρούνες. Τὸ μεσημέρι διάλεγαν μιὰ καλὴ θέσι, στὴ σκιά, ἔδηζαν ἀπὸ τὸ δίκτυο τὰ φαγιά τους καὶ ἔτρωγαν φαιδρότατα, μονάχοι τους, σὰν δύο φίλοι.

— Τὸ βράδυ ὁ Πετράκης γύρισε στὸ σπίτι τῆς μητέρας του, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη χαρά, μὲ τὰ μάτια γεμάτα ἥλιο κι ἀπὸ τὴν ίδια νύκτα ὀνειροπολοῦσε τὴν προσεγγῆ ἐκδρομήν...

— Άλλα η ὥραια αὐτὴ ζωὴ δὲν ἔβασταξε πολὺ. Μιὰ μέρα, ὁ Παύλος Μπερώ ἔργει γιὰ νὰ ἔγκατασταθῇ στὸ Παρίσι. Τοὺς πρώτους μῆνες ἔγραψε στὸ γιο του τακτικά. "Ἐπειτα τὰ γράμματά του ἀραιώσαν. Είχε πιάση μιὰ ἔργαστα ἐμπορική, ποὺ δὲν τοῦ ἀφίνει καθόλου κατέρρω...

— Σ' αὐτὸς τὸ ἀγαμεταῖν, ἡ κυρία Μπερώ ἔκανε παντερεύηται. Πήρε τὸν τραχὺ ἐκείνον αὐθρωπό, ποὺ τόσο τὸν φοβούνταν ὁ μικρὸς Πετράκης. Καὶ μὲ τὸ δίκηο του. Γιατὶ ποτὲ δὲν εὔρισκε ἐναὶ καλὸ λόγο γι' αὐτὸν ὁ κ. Ανρίέ, (ἔτσι ώνομάζετο ὁ πατριός του.) Δὲν ἤξερε παρὰ νὰ τὸν μαλώνῃ, νὰ τὸν δέρνῃ καὶ, γιὰ τιμωρία, νὰ τὸν ἀφίνῃ νηστικό.

— "Γ' στερ" απὸ ξενά γρόνο, ήλθε στὸν κόσμο ἐν ἀδελφάκι.

— Ο Πετράκης χάρηκε πολύ, πολύ, γιατὶ ἐνόμισε πῶς τοῦστελεῖς ὁ Θεός ξανά φίλο, ξανά σύντροφο, μὲ παρηγοριά. Άλλα γελάστηκε. Τὸ νεόγονητο, μεγαλώνοντας, μεγάλωνε καὶ τὴ δυστυχία τοῦ ἀδελφοῦ του" γιατὶ οἱ γονεῖς προτιμοῦσαν αὐτὸν καὶ δὲν τὸ κρύβαν καθόλου.

— Οταν ἔσφαν ὁ μικρὸς Ρίκετος κτυποῦσε τὸν Πετράκη ἢ τὸν τραβοῦσε τὰ μαλλιά, τὸ ἀδικοῦθα τὸ εἶχε πάντα δεύτερος. "Η μητέρα του τὸν ἀγαποῦσε βέβαια, ἀλλὰ φοβούσταν τὸν ἄντρα της καὶ ποτὲ δὲν ἔπαιρνε μπροστά του τὰ

δίκαια τοῦ Πετράκη. Κανένα λοιπὸν δὲν εἶχε νὰ τὸν ὑπερασπίζεται. Καὶ σύγ - σιγά συνήθισε νὰ τὰ ὑποεργά δίκαια, χωρὶς κανένα διαμαρτύρεται καὶ να γογγύζῃ.

— Η ἐπανάστασις δύως ἔβραξε μέσα του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΤΟ ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΒΑΖΟ

Διαμερόν!

— Ο κ. Ανρίέ, ὁ κακὸς πατριός του Πετράκη, εἶχε ἀγοράση κάποτε, ἀπὸ ένα βαπτόρι, ξανά κινέζικο βάζο. Ἡταύτη πορειανά, μὲ λουλούδια, γνήσιο κομψοτέρυμα τῆς Κίνας, ποὺ εἶχε βέβαια τὴν ἀξία του. Ο κ. Ανρίέ δύως τὸ ὑπεριμούσε, τὸ θεωροῦσε κειμήλιο ἀκούση τὸν ἀπαίτειο κρότο ἀπὸ τὴν σκάλα,

μιὰ μέρα, ποὺ ὁ μικρὸς Πετράκης ἡταν πάλι μονάχος στὸ σπίτι, συνέβη νάκούστη βήματα ετὴ σκάλα καὶ γὰ τοῦ φανῆ — περίεργο πῶς τοῦ φάνηκε! — διτὶ ήταν ὁ πατέρας του ποὺ ἐγύριζε ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Φυτάζεσθε τί γαρὰ αἰτιθάνθηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ πῶς πετάχθηκε, πῶς ἔτρεξε εἰς τὴν πέρατα. Απὸ τὴ βία τοῦ δύμως, σκουντητες περιῶντας τὴ μικρὴ κονσόλα, δηνού ἐστέκετο τὸ κινέζικο βάζο. Αὐτό, καθὼς ἡταν Φηλὸς κ' ἐλαφρό, κουνήθηκε, ἔχασε τὴν ισορροπία, ἔπεισε στὸ πάτωμα καὶ ἔγεινε χίλια κομμάτια!

— Δὲν ἡταν ὁ πατέρας του, δυστυχῶς! Ηταύτη δύναμις τοῦ πατριός του. Είχε ἀκούση τὸν ἀπαίτειο κρότο ἀπὸ τὴν σκάλα, ποὺ προσέρχεται τὸν πατέρα του, δύναμις του, γιατὶ οὐδὲν έχεις ξεθυμάνει.

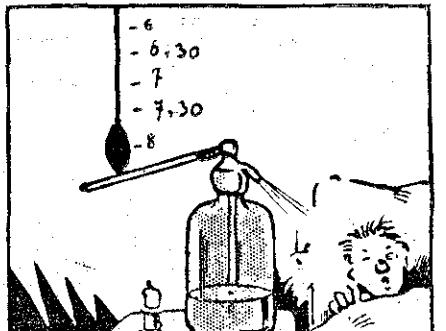
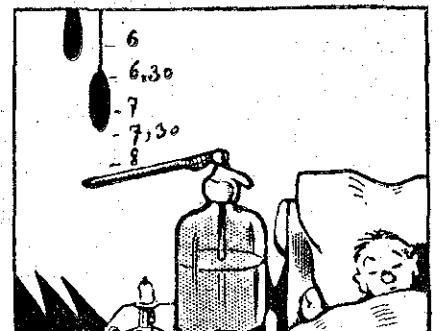
("Επειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ καὶ μπῆκε μέσα ἀνήσυχος, νὰ ἰδῃ τὶ ζημιὰ ἔγεινε. "Οταν εἶδε τὸν Πετράκη σκυμμένο, νὰ μαζεύῃ τὰ κομμάτια τοῦ πολύτιμου βάζου, τὸν ἐπιασε ἔνας θυμὸς ἀπεριγραπτος.

— Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς αὐτὸ! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς! οὐδὲ λιαστε.

Κι' ἀρπάξε τὸν Πετράκη ἀπὸ τὸν κολλάρο τῆς μπλόζας του, τὸν ἔτραντας καὶ τὸν ἀρχισε ιλωτσίες, χαστούκια, γροθίες, ἐνῷ συγχρόνως τὸν ἔλους μὲ κάτι βρισίες, ποὺ πρωτηφέρε τὴς ἀκούγεται τὸ κακόμιο τὸ πατέρι.

— Επειτα, ἀροῦ κουράσθηκε νὰ τὸ κυπαράσθηκε! θεωροῦσε τὸ θύμα του, γιατὶ ὁ θύμος του κακού πατριόμου δὲν εἶχε ξεθυμάνει. ("Επειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΥΠΝΑΡΑ

τὸ ξεπερνοῦσε, τόσο τοῦ ἐκινεῖτο ἡ περιέργεια νὰ μάθῃ τὰ παρακάτω.

Ο πατέρας του δύως ἔσθυνε γρήγορα τὸ λυχνάρι, ἀπὸ σίκονομία, γιατὶ ἡταν φτωχὸς καὶ ὁ Θεόφιλος ἀναγκαζόταν νὰ πέρῃ στὸ κρεβάτι λυπημένος. "Ἐβαζε δύως τὸν «Σίγριδ μὲ τὰ κέρατα» κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του καὶ τὸ πρωὶ ξυπνοῦσε νωρίτερα καὶ ρουφοῦσε ἀκόμη δύο - τρεῖς σελίδες, πρὶν νὰ ξεχεται ξισι-ξια στὸ δικτύο. Τὸ βράδυ τοῦ δολογιοῦ, ἔκεινη τὴν ὥρα, βούσκεται καὶ καμαρώνει μάλιστα για τὴν ερεύνηση του.

— Δὲν ήξερες οὔτε λέξι απὸ τὸ μάθημα. "Ελα δύως ποὺ τὸ βιβλίο του πλαγιονοῦ τοῦ ήταν δλάνοικο ἐπάνω στὸ θρανίο μπροστά του, καὶ ήσα - ήσα ετὴν σελίδα ποὺ ήθελει!

Δὲν κρατήθηκε στὸν πειρασμὸ κα

